

İçindekiler

Uçan Paten	9
Çırak Sinan	27
Kaza Günü / 2026.....	33
Rasathanenin Dâhileri	39
Çamaşır Sulu Ev	47
Hamur-Bükbük Felaketi	51
Sinan Sarayda.....	55
Konakta Yaşam.....	62
Sır Kâtibi Tayyar Bey.....	75
Güneş ve Ay / 2026	78
Paten Deneyleri	81
Gül Bahçesi Eğlencesi.....	84
Kirlikartopu	89
Sünnet Şenliği.....	96

İhanetin Gölgesi	100
Gümüş Usturlap / 2026.....	106
Evde Olmak.....	113
Bu Kitapta Geçen Bazı Kelimelerin Anlamlarını Merak Ediyorsan....	117

Uçan Paten

Tophane sırtları korna sesleriyle yankılanıyordu. Yine her zamanki gibi yoğun bir trafik vardı. Mihri-mah bir yandan telefonunun kablosuz kulaklığından son günlerin popüler şarkılarından birini dinlerken bir yandan ayağındaki yeşil neon ışıklı patenleriyle yokuş aşağı iniyordu.

Sırt çantası omzundaydı. Cebindeki telefonunun %20 şarjı kalmıştı. Her zamanki aceleciliğiyle yol alıyordu. Yapay zekâ ve robotik kodlama ileri seviye kursunun ilk günüydü. Kursu patenle daha hızlı gidebileceğini düşünmüştü.

“Kestirmeden gideyim, yoksa geç kalacağım!” diye mırıldandı.

Eski bir çıkmaz sokağa saptığında inşaat hâlindeki bir yapının önünde, üzerinde garip semboller olan o kocaman taşı gördü.

“Bu taşı daha önce görmüş müydüm?” diye sordu kendine. Hatırlayamadı. Taş, sanki önceden orada değilmiş de gökten o an düşmüş gibiydi. Bunları düşünürken hızını alamadı. Pateninın tekerleği taşa çarptı.

Taşa çarptığı an zaman durdu. Kulaklığındaki müzik aniden kesildi. Korna sesleri sustu ve yerini sessizliğe bıraktı. Mihrimah, mermer zemine kapaklandı. Çarpmanın etkisiyle bayılmıştı. Ne kadar baygın kaldığını bilmiyordu. Ayılmaya başladığında önce burnuna bir koku geldi. Gözleri kapalıydı, gözlerini açacak gücü bulamıyordu. Dizindeki sızıyı hissediyordu.

“Bu koku da neydi böyle? Acaba bayılınca kolonya mı koklattılar? Yoksa hastanede miyim?” diye düşündü. Burnuna gelen ne kolonya ne de hastane kokusuydu. Yoğun bir mürekkep ve eski kâğıt kokusuydu.

“Ah, dizim!” diye sızlanarak doğruldu. “İlk günden geç kalmamalıyım” diye düşünerek kendini toparlamaya çalıştı. Gözlerini açtığında karşısında gördüklerine inanamadı. Gözlerini ovuşturdu.

“Acaba rüya mı görüyorum yoksa bir film setinin ortasına mı düştüm?” dedi içinden.

Burası kocaman ölçüm aletleri, tavanı kaplayan yıldız haritalarıyla donatılmış bir odaydı. Karşısında şaşkınlıktan ağzı açık kalmış, sarıklı, kaftanlı, beyaz sakallı ve elindeki usturlabıyla ona bakan, heybetli bir adam duruyordu. Bu adam Osmanlı Devleti’nin en önemli astronomlarından, müneccimbaşı Takıyyüddin er-Râsîd idi.

Takiyyüddin Efendi elindeki asayı yere vurarak,
“Sübbhanallah! Gökten mi düştün demin sen, ben mi yanlış gördüm? Sen de kimsin evladım? Ayaklarındaki bu ışıklı tekerlekler de nedir böyle?”

Mihrimah, korkuyla sırt çantasına sarıldı. Çoğunlukla akıllı gibi kendisi de biraz dağınık bir çocuktü. Yine çantasının fermuarını açık unutmuştu. Çarpışma esnasında çantasında ne var ne yoksa düşmüş, sırtında boş çantası kalmıştı. Hemen cebinden telefonunu çıkardı, ekranını açmaya çalıştı. İnternetin çekmediğini fark edince yerden kalkmadan eliyle internetin çekeceğı bir yön bulmaya çalıştı.

“Ben Mihrimah... Kursa gidiyordum... Burası neresi? Siz kimsiniz?”

“Evladım ben Takiyyüddin. Müneccimbaşıyım, burası da rasathanemiz.”

“Nasıl yani? Rasathane yok ki Tophane’de. Çok eskiden varmış bizim evin yakınında bir yerde ama günümüzde yok. Felek Sokak’taki Tophane Teknoloji Atölyesi’ni biliyor musunuz? Benim hemen oraya gitmem lazım” dedi Mihrimah.

Takiyyüddin Efendi’nin çırağı, Mihrimah’ın elindeki parlayan telefona bakıp geri çekildi. Neredeyse düşecekti. Gözleri korkunç bir şey görmüşçesine kocaman açılmıştı.

“Hocam! Bu kızın elinde sihirli bir ayna var! Aynadan ışık çıkıyor!” dedi.

Takıyyüddin yere çömeldi, kızın patenindeki ışığa ve elindeki telefona uzun uzun baktı.

Sonra Mihrimah'a dönüp,

“Bu aynada gördüğüm şey nedir? Bizim henüz çizemediğimiz bir gökyüzü haritası mıdır evladım?” diye sordu.

Mihrimah şaşkın bir ifadeyle,

“Neyden bahsediyorsunuz? Şaka mı yapıyorsunuz? Ne sihri ne aynası? Bu bildiğiniz telefon işte... Ama internet çekmiyor burada. Nerede çeker acaba? Babaaan-nemi aramalıyım. Kursa da geç kaldım. Saat kaç?”

Takıyyüddin Efendi, Mihrimah'ın art arda telaşla sorduğu sorular karşısında bir an ne yapacağını bilemedi. Kızın kıyafetleri, elindeki ışıklı ayna ve ayağındaki renkli tekerlekler, söylediği tuhaf kelimeler ona, “Bu garip kız çocuk bir zaman yolcusu olabilir mi acaba?” diye düşündürmüştü. Kendince tahminlerde bulunmaya çalıştı. “Ya başka bir zamandan ya da başka bir mekândan gelmiş olmalı,” dedi. “Biraz farklı olsa da aynı dili konuşuyoruz, o hâlde bu kızcağız muhtemelen başka bir zamandan geldi buraya ama kendisi de farkında değil” diye aklından geçirerek durumu kendince özetledi.

Peki bunu karşısındaki bu telaşlı, ürkek kız çocuğuna nasıl söyleyebilirdi? Kızı korkutmadan bunu yapmıyordu.

Takıyyüddin Efendi, parmağıyla rasathanedeki pirinç halkaları işaret ederek,

“Bak kızım,” dedi sakinleştirici bir ses tonuyla. “Ben, ömrümü bu rasathanede gökyüzünü ve yıldızları anlamaya adadım. Bize hep zamanın bir nehir gibi aktığını, geçtiği yere bir daha dönmediğini öğrettiler. Lakin bu gece gökyüzünde öyle bir kavuşma gördüm ki, o nehrin bazen dümdüz akmayıp kendi üzerine çarşaf gibi katlandığını anladım. Sen de zaman nehrinin katlandığı anda buraya geldin.”

Mihrimah şaşkınlıkla bakarken Takıyyüddin,

“Sen ‘Saat kaç?’ diye soruyorsun ya evladım. Aslında sorman gereken soru şu: ‘Hangi yıldayız?’”

Ürkütmemeye çalışarak devam etti.

“Bak, evladım, senin elindeki telefon dediğin o ayna ve ayaklarındaki ışıklı tekerlekler bu devre ait şeyler değil. Yanılmıyorsam eğer, senin gelecekte zamanımızza geldiğini düşünüyorum. Bunu anlayabilmek için de sana söylemeliyim. Korkma, sakın ol! Biz 1577 yılındayız.”

“Şaka yapıyorsunuz değil mi? Bu bir kamera şakası mı? Babaannemle izlemiştik. Kamerayı gizleyip insanlara şaka yapıyorlardı. Doğrusu hiç başıma geleceği aklıma gelmezdi. Tamam. Hadi itiraf edin, inandım. Gerçekten çok iyi rol yapıyorsunuz.”

Üstünü başını silkeleyerek biraz da sekerek ayağa kalkmaya çalışırken “Kamera nerede? El sallayayım. Yeterince geç kaldım zaten” dedi Mihrimah.

Takıyyüddin Efendi ve çırağı hiç ses çıkarmadan öylece bakakaldılar. Kızın neden bahsettiğini anlamıyorlardı. Sessizce beklediler.

Mihrimah kalktı, yürümeye çalıştı. Bir yandan da telefonunun çekeceği bir yer arıyordu. Rasathanenin sokağa açılan kapısını açmasıyla kapaması bir oldu. Kapıyı açtığında karşısında tarihî bir filmde izlediği sokaklara benzeyen bir sokak vardı.

Kapıya sırtını dayayarak,

“Ben neredeyim gerçekten?” diye sordu.

Takıyyüddin Efendi, sesini sakinleştirici bir tonda tutmaya çalışarak,

“Kızım biz de şaşkınız ama hakikaten 1577 yılındasın. Sanırım sen de gelecekte gelen misafirimizsin.”

Mihrimah, 1577 yılını ve gelecekte gelen misafir tabirini duyunca korktu. Hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. Takıyyüddin Efendi onu sakinleştirmeye çalışarak,

“Evladım, sen bana neler olduğunu, buraya nasıl geldiğini, başından geçenleri detaylı bir şekilde anlat ki seni geldiğin zamana geri göndermenin yolunu bulalım” dedi.

Mihrimah cevap veremeyecek kadar şaşkın ve üzgündü. “Acaba rüya mı görüyorum?” diye düşündü. “Öyleyse birazdan uyanırım bu rüyadan” diye kendini teselli ediyordu. Gözlerini kapatıyor, bir müddet sonra tekrar açıyor, rüyanın bitmiş olmasını umuyordu. Ama gözlerini her açışında karşısında Takıyyüddin Efendi’yi görüyordu.

Akşam olmuştu. Rasathanedeki tüm çalışanlar evlerine gitmişlerdi.

“Neyse ki bu olay gündüzün orta vaktinde herkes varken olmadı. Kızcağızı kimsecikler görmedi” diye ak-

lından geçirdi Takıyyüddin Efendi. Bir müddet odanın içinde ileri geri yürüyerek düşündükten sonra,

“Kızım hiç kimseye senin gelecekten geldiğini söyleyemeyiz. Bu senin için de bizim için de tehlikeli olabilir. Seni nasıl geri göndeririz, bilmiyorum. Bunun bir yolunu bulana kadar şöyle yapalım: Benim Mihrimah adında bir yeğenim var. Kardeşimin kızıdır. Mısır’da ailesiyle yaşıyor. Bu vakitten sonra evine dönene dek sen benim Mısır’dan gelen yeğenim ol. Yeğenimi burada kimse görmemişti, tanımazlar. Bugün Mısır’dan bir kervan gelmişti. Senin de o kervanla geldiğini söyleriz. Evvela seni yeğenim olarak tanıtalım, sonra buluruz bir çaresini inşallah” dedi.

Takıyyüddin ayağa kalktı. Çırağına dönüp biraz da sert bir ses tonuyla,

“Bu kız çocuk, Mısır’daki kardeşim Nezir’in kızıdır! Mısır’dan buraya gelirken kervan, eşkıyanın saldırısına uğramış. Bu çocuğun da aklı karışmış ve kıyafetleri parça parça olmuştur. Bu böyle bilinsin. Kimseye sakın başka bir şey söylemeyesin. Yoksa başımız derde girebilir. Bu kıza uğursuz derler, felekten geldi derler. Zaten ahaliden bazı kişiler her şeye ‘uğursuz’ demeye pek meraklı. Rasathanemiz kapanır, alimallah! Biz bu kızın nasıl geldiğini bulalım. Geldiği zamana gidebilmesi için ne yapabiliriz onu düşünelim. Bu vakitten sonra bu kız benim yeğenimdir, himayemdedir!” dedi.

Zaten çok korkmuş olan çırak başını sallayarak onayladı. O günden sonra bir daha da rasathaneye gelmedi.

İlk zamanlar Takıyyüddin Efendi, “Çıracak sırrı açıklar mı?” diye tedirgin oldu olmasına ama çırağın bir süre sonra memleketi Yemen’e döndüğünü duydu.

Mihrimah elindeki şarjı %12 kalan telefonuna baktı. Hayatı, ailesi, arkadaşları ekranın içindeydiler ama dört yüz kırk dokuz yıl kadar da uzaktaydılar. Ne yapacağını bilemedi. Çok üzgündü. Söylenileni yapmaktan başka çaresi yoktu.

Takıyyüddin, Mihrimah’ı avludan alıp rasathanenin haritalarla dolu odasına götürdü. Tam karşısına oturdu. Bir baba gibi şefkatliydi.

“Şimdi, evladım... Öncelikle sana şunu söyleyeyim. Hicri 985 Cemaziyelevvel yani 1577 yılının Eylül ayında-yız. Payitahtta Tophane-i Âmire’de bulunuyorsun. Kısaca biz ‘Tophane’ deriz. Şimdi sen bana söyle. Hangi diyardan, hangi zamandan geldin? Elindeki kara ayna ve ayağındaki ışıklı tekerlekler neyin nesidir? Kara aynanın içinde neden küçük insanlar ve binalar parlayıp sönüyor?”

Mihrimah titreyen elleriyle telefonunun ekranını bir kez daha kaydırды. Boynunu bükerek,

“Efendim, ben 2026 yılından geliyorum. Yani sizin zamanınızdan tam dört yüz kırk dokuz yıl sonrasında...”

Takıyyüddin Efendi’nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Şaşıрма sırası müneccimbaşıdaydı. Elini beyaz sakalına götürdü. Hızlıca aradaki zamanı hesaplayıp,

“Dört yüz kırk dokuz yıl mı? Yani Padişahımız Sultan III. Murat Han’ın torunlarının torunlarının za-

manından mı geldin? Heyhat! Demek devir o kadar ilerledi” dedi.

Mihrimah telefonunun galerisinden bir fotoğraf açtı. İstanbul Boğazi’nin gece çekilmiş, köprülerin ısıll ısıll parladığı bir kareydi bu.

“Bakın, bu Tophane sırtlarından çekilmiş bir fotoğraf. Size rasathanenin bulunduğu sokakların 2026’daki hâlini de göstereyim. Biliyor musunuz, ben de Tophane’de oturuyorum, dört yüz kırk dokuz yıl mesafeden komşunuzum” dedi ve devam etti:

“Bu fotoğrafı yeni çekmiştim. Şu anda bulunduğu yere yakın olan Tophane İskele Caddesi burası. Üzerinden bir günde binlerce araba geçiyor. Benim yaşadığım zamanda buralarda Kültür ve Sanat Merkezi, Kılıç Ali Paşa Camii ve Medresesi, Tophane Çeşmesi sahile doğru inince de büyük bir alışveriş merkezi var.”

Takiyyüddin bir fotoğrafı göstererek,

“Bu karışık ipler, kutular da nedir böyle?” diye sordu. Mihrimah,

“Bunlar elektrik ve internet kabloları sanırım. Bizim orada gökyüzüne baktığınızda buradaki gibi yıldızları değil de önce birbirine karışmış kabloları, klimaların dış ünitelerini görürsünüz. Bu fotoğraftaki de grafiti. Cihangir ile Tophane arasındaki bir evin duvarında görüp fotoğrafını çekmiştim. Bakın, bu resimdekiler de turistler. Başka ülkelerden ülkemizi gezmeye gelmişlerdi. Bana adres sormuşlardı. Sonra da fotoğraf çekinmiştik. Şu gördüğünüz dükkânlar, modern zamanın kahve

dükkânları. Önünde oturan insanlar da fotoğrafta gördüğünüz gibi gökyüzüne değil ekranlarına bakıyorlar. Ben boş vakitlerimde sokaklarda gezinip fotoğraf çekmeyi çok severim. Bunlar da kediler... Kediler belki sizin zamanınızla aynıdır” dedi. Sonra aklına laboratuvarlarda üretilen ve satılan kediler geldi ama “En iyisi şimdi bu konuya hiç girmeyeyim. Belki sonra anlatırım” diye düşündü.

Takiyyüddin Efendi, telefona bakarken nefesini tuttu. Parmaklarıyla ekranın camına dokunmaya korkuyordu.

“Yavaş biraz, evladım. Önce bana ‘Telefon, fotoğraf, klima, apartman, grafiti nedir?’ bunları deyiver. Hangi dilde konuşuyorsun? Anlattıklarından hiçbir şey anlamadım.”

Mihrimah elindekini göstererek,

“Bunun adı akıllı telefon. İçinde dünyanın tüm bilgisi saklı. Mesela arama motoruna sizin adınızı yazsam sizinle ilgili, rasathaneye ilgili her şeyi öğrenebilirim. Sizin zamanınızdan yaklaşık dört yüz yıl sonra icat edildi. Bununla uzakta olsalar bile insanlarla konuşabiliyoruz, yazılabiliyoruz. Hem de bunları birbirimizi görerek de yapabiliyoruz. Daha pek çok özelliği var.”

“Allah Allah, beni nereden biliyor bu alet? Söyle bakalım, ne yazıyor benim için?”

“Maalesef internet olmadığı için bakamıyorum ama daha önce öğretmenim bir ödev vermişti. Ben sizinle

ilgili araştırma yapmıştım. Osmanlı'nın ünlü astronomlarından olduğunuzu, rasathaneyi bu yıl kurduğunuzu ve pek çok icadınız olduğunu hatırlıyorum. Nereden bileyim buraya geleceğimi? Bilsem önceden araştırır, gelirdim.”

Takıyyüddin ayağa kalkıp odanın içinde hızlı adımlarla yürümeye başladı.

“Sübhaneallah... Peki sen nasıl geldin? Ben yıldızların kavuşumunu hesaplıyordum. Sonra sen bir anda buraya düştün. Peki o ayağındaki tekerlekli alet de nedir? O da geleceğin binek atı mıdır?”

Mihrimah ilk kez gülümseyerek,

“Hayır efendim, onun adı paten. Çoğunlukla eğlenmek için bazen de biraz hızlı yürümek için kullanıyoruz.”

Takıyyüddin Efendi,

“Bak evladım, rasathanedeki adamlar dâhidir ama korkarlar. Eğer senin gelecekten, uzak bir vakitten geldiğini duyarlarsa, ne yaparlar bilemiyorum. Bu internetten, telefondan falan kimseye bahsetme. Olur mu? Paten için de bir şeyler düşüneceğim.”

Mihrimah yutkundu.

“Peki telefonumun şarjı bitince ne olacak? Tamamen karacak. O zaman ne yapacağım?”

Takıyyüddin, masasının üzerindeki kendi icadı olan bir saati işaret etti.

“Eğer sen o gelecek dediğin yerden bize bir nebze bilgelik ve ilim getirdiysen, ben de seni o vakte geri gön-

dermenin bir yolunu bulurum. Ama evvela seni hayatta ve yanımda tutmamız lazım. Ha bir de şu tekerlekleri rasathanedeyken ayağından çıkarmayasın. Seni kendi zamanına göndermek için muhakkak onları kullanacağız. Onlarla geldinse gidişin de onlarla olacaktır. Onları gözünün önünden ayırma, bir yere bırakma. Çalınırsa subaşı bile bulamaz. Ömrünün sonuna kadar burada yeğenim olarak kalırsın, alimallah. Rasathanede seninle zaman makinesi için gizlice çalışmalıyız. Ama bu devirde rasathanede bir kızın çalışması mümkün değil. Nasıl yapsak?”

Bir müddet düşündükten sonra Takıyyüddin Efendi, “Bundan böyle rasathanedeyken yeni çırağımsın. Adın da ‘Sinan’ olsun. Mısır’dan Mihrimah’la aynı kervanla gelmiş ol. Sana kıyafet de ayarlayalım. Burada bir yandan kalfalarımıza yardım edersin bir yandan gizlice seni geri gönderebilmek için çalışırız. Çok konuşmama-ya çalış, zira sesin pek ince. Sen işine bak. Akşam güneş batıp da eve geçtiğimizde benim kıymetli yeğenim Mihrimah olacaksın. Kıyafetlerini değiştirebilmen için buraya yakın bir ambar var. Orayı kullanabilirsin. Patenleri de orada saklarsın. Konakta patenle dolaşamazsın. Anlaştık mı?”

Mihrimah, son bir umutla kararmaya başlayan ekrana, sonra da karşısındaki bu koca yürekli âlime baktı.

“Anlaştık, Takıyyüddin amca, ama bir sorunumuz daha var. Konaktan her gün nasıl çıkacağım? ‘Rasathaneye gidiyorum’ diyemem.”

“Doğru dedin, bak bunu düşünmemiştim.”

Bir müddet düşündükten sonra,

“Beyazıt tarafında halı atölyeleri var. Hanım kızlar dokuma öğrenmek için bu atölyelere giderler. Seni de kardeşim, benim yanıma halı dokumayı öğrenmeye göndermiş olsun. Sen her sabah çıkar, ambarda kıyafetlerini değiştirir, rasathaneye gelirsin. Senin için zor ve yorucu olacak lakin seni geldiğin zamana gönderene kadar koruyabilmemiz için buna mecburuz.”

Takıyyüddin Efendi, rasathanenin ağır demir kapısını kilitleyip Mihrimah’a döndü.

“Yürü bakalım evladım, şimdi asıl sınavın başlıyor. Rasathanedeki âlimleri kandırmak kolaydır ama evde hatunun gözünden kaçmak zordur. Bakalım, senin yeğenim olduğuna ikna edebilecek miyiz Fatma Hatun’u?” dedi bıyık altından gülererek.

Tophane’nin dar ve dik yokuşlarından aşağı, Boğaz’ın serin rüzgârına karşı yürüdüler. Sonunda yüksek duvarlı, kiremit rengi ahşap konağın önünde durdular.

Takıyyüddin kapıyı vurduğunda içeriden neşeli sesler geliyordu. Kapı açılır açılmaz etrafa taze ekmek ve reyhan kokusu yayıldı.

“Müjde, hatun! Bak, sana Mısır’dan kimi getirdim?” diye seslendi. İçeriden, üzerinde ağır nakışlı bir entari olan, yüzü ay gibi parlayan bir hanım çıktı. Takıyyüddin’in eşi Fatma Hatun idi bu. Arkasında ise meraklı gözlerle bakan evin hizmetlileri belirdi.

“Aman Efendi, bu ne güzel bir sürpriz!” dedi Fatma Hanım, Mihrimah’a yaklaşıarak. “Bu güzel kız da kimdir?”

Takiyyüddin,

“Bu, Mısır’daki kardeşim Nezir’in kızı Mihrimah. Kardeşim, buradaki meşhur halı atölyelerinde dokuma öğreysin diye bizim yanımıza göndermiş. Lakin yolda eşkıyalar kervanına saldırmış, zavallı kızcağız her şeyini kaybetmiş. Aklı da biraz karışık, bazı garip sözler söylerse şaşırma. Evine dönene dek bizim misafirimizdir.”

Fatma Hanım, Mihrimah’ın elini tutup şefkatle sıktı.

“Vah garibim... Gel içeri kızım, gel. Üstün başın da perişan olmuş. Eşkılar mı yaptı bunu sana?”

Takiyyüddin Efendi’nin zevcesi Fatma Hatun iyi dikiş bilirdi. Mihrimah’ın kıyafetlerindeki garip dikişleri incelerken gözlerindeki o gizleyemediği fetanet ile bu çocuğun sadece bir akraba kızı değil, başka bir dünyanın habercisi olduğunu çoktan sezmişti.

Mihrimah, bu kadındaki anne şefkatini görünce aklına annesi geldi, boğazı düğümlendi. Annesi yıllar önce bir trafik kazasında vefat etmişti. Tam “Teşekkür ederim” diyecekti ki, Takiyyüddin’in “Sakın kendi zamanının dilinden konuşma!” diye tembihlediğini hatırladı. Eğilip Fatma Hanım’ın elini öptü.

“Eksik olmayın efendim... Şey, yani sağ olun teyze” dedi kekeleyerek.

“Teyze mi?” Fatma Hanım hafifçe kıkırdadı. “Mısır’da teyze mi deniyor amcanın zevcesine? Ne tatlı şiven var senin öyle.”

Akşam yemeği için yer sofrasına oturduklarında, Mihrimah hayatının en büyük kültür şokunu yaşıyordu. Ortada kocaman bir tepsi, içinde dumanı tüten bir pilav ve üzerinde nar gibi kızarmış etler... Ama masada ne çatal vardı ne de bıçak.

Fatma Hanım, Mihrimah'ın önündeki boşluğa bakıp beklediğini görünce merakla sordu:

“Mihrimah kızım, neden yemiyorsun? Yoksa Mısır'da yemek mi seçerler?”

Mihrimah, yan gözle Takıyyüddin'e baktı. Takıyyüddin kaşığıyla pilavdan bir lokma alıp “Hadil” işareti yaptı. Tam elini yemeğe uzatacaktı ki, cebindeki telefon aniden titredi ve o meşhur cızırtılı düşük pil sesi odada yankılandı:

“Dı-dıt!”

Sofradaki herkes dondu kaldı. Küçük çocuklar korkuyla geriledi. Fatma Hanım, gözlerini Mihrimah'ın cebine dikerek,

“O da neydi,” dedi. “Karnından garip bir ses mi geldi?”

Takıyyüddin hemen araya girdi:

“Hah! Mısır'da bu çok bilinen bir durumdur, hanım! Nezir'in kızının karnı o kadar aç ki, karnı gurulduyor. Hadi, çabuk yiyin de sussun şu gurultu!”

Mihrimah ter içinde kalmıştı. Panikle masanın altından telefonunun kapatma tuşuna bastı. Şarjının %5 olduğunu gördü. Bu, ailesinin fotoğrafına bakabileceği son anlar olacağını gösteriyordu. Gözlerinden bir dam-

la yaş pilavın içine düştü ama Fatma Hanım bunu mutluluktan sanıp onun tabağına daha çok et koydu.

Gece olup da ona ayrılan odaya geçtiğinde, Mihrimah kapıyı kapatır kapatmaz,

“Yarın... Yarın çırak Sinan olmam lazım. Yoksa burada sadece yemek yiyip nakış işleyerek evime dönemem” dedi.

Kalacağı misafir odasını inceledi. Odası konağın en üst katındaydı. Misafirler rahat etsinler diye onlara en üst katı verirlermiş. Öyle söylemişti Fatma Hanım. Deniz manzaralı bu küçük ve sevimli odada, pencerenin hemen yanında, yerde küçük bir yazı masası ve üzerinde de divit takımları vardı. Odanın köşesindeki şirin sedir, rengârenk dokuma minderlerle süslenmişti.

Elektrik olmadığı için 2026'nın o hiç sönmeyen şehir ışıklarına kıyasla Mihrimah için her yer çok karanlıktı. Odanın köşesinde yanan tek bir yağ kandili, duvardaki isli gölgeleri kocaman şekillere dönüştürüyordu. Mihrimah üzerinde ipekli ama ağır, alışık olmadığı kadar uzun bir gecelikle minderlerin üzerine çöktü.

Dışarıda, Tophane sırtlarından gelen rüzgâr ahşap pencereleri titretiyor, uzaktan bir bekçinin sopasını kaldırırma vuruşu yankılanıyordu:

“Tak... Tak... Tak!”

Mihrimah, titreyen elleriyle telefonunu cebinden çıkardı. Ekranın soğuk, mavi ışığı odayı bir anlığına aydınlattı. “Şarj: %3” uyarısını gördü.

“Lütfen, son bir kez...” diye fısıldadı.

Galeriye girdi. Küçükken annesinin doğum gününde çektikleri o gürültülü, kahkahalı videoyu açtı. Ekranda annesi pastayı keserken, babasıyla Mihrimah'ın şaka-laşmaları vardı. Fotoğraflarına baktı. Annesine rahmet diledi. O kadar iyi bir kadındı ki annesi Melahat Hanım, onu tanıyan herkes çok severdi. Evine gelenleri yedirir, içirir en güzel şekilde ağırlar; yüzünden gülümsemesini eksik etmezdi. Annesine olan özlemi her zaman Mihrimah'la birlikteydi ama babasını hayatı boyunca hiç bu kadar özlememişti. “Acaba ne yapıyor şimdi?” diye düşündü. “Ah benim canım babacığım!” derken Mihrimah ekranın camına parmak uçlarıyla dokundu.

Aniden ekran karanlığa gömüldü. Bağlantı kesildi. 2026 yılı, o küçük cam parçasının içinde kalmıştı.

Mihrimah karanlığın ortasında dizlerini kendine çekip hıçkırıklarını bastırmaya çalıştı. “Ben burada ne yapacağım,” diye mırıldandı. “Yarın uyandığımda keşke her şey bir rüya olmuş olsa” diye düşündü. “Psikologum Sevim Hanım burada olsa ne derdi?” diye düşündü. Onun o tatlı, yumuşak sesiyle “Derin bir nefes al Mihrimah. Anda olduğunu hisset” deyişi kulaklarındaydı. “İyi de anda değilim ki dört yüz kırk dokuz yıl geçmiş-teyim” dedi kendi kendine. Hıçkırıklara boğulmak üzereyken o sırada kapı hafifçe tıkladı.

Takıyyüddin Efendi, elinde küçük bir fenerle içeri girdi. Kızın ağladığını görünce yanına oturdu, hiçbir şey söylemeden bekledi.

“Şarjı bitti,” dedi Mihrimah, sesi çatallanarak. “Ailemi artık göremeyeceğim, Takıyyüddin amca. Artık bu telefon sadece bir demir parçası.”

Takıyyüddin Efendi,

“Bak, evladım,” dedi yumuşak bir sesle. “Güneş de her akşam kaybolur ama her sabah bambaşka bir hararetle yeniden doğar. Gün ola hayrola. Telefonun da bir gün tekrar açılacak ama o güne kadar sabretmelisin. Dua et kızım. Allah yardımcımız olsun.”

Mihrimah burnunu çekti.

“Ama ben çok korkuyorum. Ya Sinan olmayı beceremezsem? Ya sakalım çıkmadığı için kız olduğum anlaşılsa?”

Takıyyüddin Efendi gülerek,

“‘Mısır’dan gelen küçük Sinan’ın henüz tüyü bitmemiştir’ deriz, olur biter. Sen yeter ki o tekerlekli pabuçlarını iyi sakla. Onlar bizim zaman makinemizin çarkları olacak.”

Takıyyüddin odadan çıktığında, Mihrimah başını sert yastığa koydu. Burnuna gelen o yoğun gül yağı ve eski ahşap kokusuyla uykuya daldı. Rüyasında, Galata Kulesi’nin oradan patenleriyle aşağı doğru iniyor ama aşağı indiğinde beton yollar yine 1577 yılının yollarına dönüşüyordu.